

Cuvier francia zoologus, az összehasonlító anatomia megteremtője és a mai tudományos, természetes állatrendszer megalapítója, ki fáradhatatlan tevékenysége, mély belátása és éleselműsége által a tudományos állattannak elvülhetetlen szolgálatot tett, azt írja, hogy egy kutya olyannyira megszeretett egy oroszánt, hogy ennek halála után bánatában az is elpusztult.

A méh mindig csak hatoldalú sejteket épít, minden hangya-államnak ugyanaz a politikai szervezete van és minden egyes hangya könnyen beletalálja magát a társadalmi rendbe; azonban Huber Ferencz, továbbá Huber János Péter és Kirby Vilmos entomologusok oly eseteket említenek, melyek azt bizonyítják, hogy a méhek és még más rovarok sejtépítő és egyéb ösztönei a változott viszonyokhoz való alkalmazkodás folytán átalakulnak. Huber Ferencz svájci természettudós már mint ifjú vesztette el szemévilágát, mindazonáltal sokat foglalkozott a méhek biológiájával, mely munkájában felesége, fia és szolgálja sokat segítettek neki. Fia, Huber János Péter, főleg a hangyák biológiáját tanulmányozta. Kirby pedig mint angol entomologus ismeretes.

Dr. Leech egy szövőpókról ír egy érdekes esetet. E pók öt lábát vesztette el s azért a hátramaradt három lábával csak nagyon tökéletlenül tudott szőni. Rövid idő múlva felhagyott a szövással és a vadászpók szokásait követte, amennyiben zsákmányát lopódzva fogta el. Mihelyt azonban lábai újra nőttek, a szövést újból kezdte. E példa is bizonyítja, hogy változott körülmények mellett az ösztön is módosul. Az araneologusok közül többen azonban kétségbe vonták e megfigyelés helyességét.

Mindenki tudja, hogy a házi veréb sok esetben fészket nem is rak, hanem kész fecsketészket

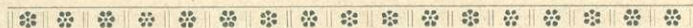
foglal el. Magam is észleltem, hogy az u. n. papirdarázs fészkehez rendszeren farostokból és vízből készített papírnemű anyagot használ, de ha kész papirost talál, elébe teszi ezt az előbb említett anyagnak.

Az ösztön módosulására vall az is, hogy a különböző fajú állatok másfajú állatokat nevelnek fel. Előfordult, hogy a macska patkányokat, a majom pedig kutyákat nevelt fel. A macska esetét azonban csodálatosabbá teszi ama körülmény, — írja G. John Romanes — hogy ez a macska mindig jó patkányfogó volt.

Mindezekből látjuk, hogy az állatok tekintettel vannak a megváltozott helyzetre, a melybe kerültek; sokszor tapasztaljuk, hogy tevékenységükben a nem sikerültet újra csinálják, a hézagosat kiegészítik, s. b.

E példák ténylesen bizonyítják, hogy még a legjobban örökölt tulajdonságok is, a milyenek az ösztönök, az életkörülmények megváltozásával szintén módosulhatnak.

Szittyay Géza.

Kócsagtanyán.

(A titeli lápokon.)

»Régi dal régi dicsőségről«, a mit itt elmondani akarok.

A története belenyúlik azokba az elmúlt szép időkbe, a mikor még a *titeli* lápok a maguk őseredeti mivoltukban nyújtóztak végig ringó nádjaikkal, csodálatos feke vizükkel a szlaven hegyek aljának párákat, kotúillatot lehelő téren — s a mikor még ennek a szép zöld világnak nem szedte le minden díszét, nem rabolta ki minden titkát, nem ölte meg poetikus mindenségének, búbjának eszményi kincseit a mulandóság romboló hatalma.

A búrok.

— »A Természet« eredeti tárczája. —

Irta: Platz Bonifác dr.

A nagy délafrikai páros viadal vége felé közeledik. A brit oroszán, mely az egész világról gyűjti erőit, elejti a búr oroszánt, — melynek kised barlangján kívül menedéke nincs. A búr szabadság Dél-Afrikában haldoklik. Különös föld is ez a Dél-Afrika. A tengerből hirtelen ezer méter magasra fölemelkedő fensík, a melyet még azonfelül ezer méterre tornyosuló kopár hegysek szegnek kelet-nyugat és észak-dél irányban. Sívár, erdőt-

len ormok ezek, melyekről a szél, az eső s a téli fagy lemart minden termőföldet. A heglánczok között nagyterjedelmű sivatag-vidékek ásítanak. Eső néha évszámra sem öntözi őket; mert a keleti tengervidékről érkező terhes felhők áldása a szegélyző hegyek oldalain hullik le. Nyugatról az áldást hozó eső meg épenséggel nem jut ide, mert a délről jövő hideg tengeri áramlat már előbb a tengerbe hullatja a felhők vizét. A déli félgömbre esvén, e földrészt évszakai a mieinkhez hason-

lítva, épen megfordítottak. A mi nyarunk az ő telük; s telünk, az ő nyaruk. És minő tél és minő nyár! Földünk pályája tojásdad s az éltető meleget adó Nap jócskán e pálya középpontján kívül áll. Tehát hol közelebb állunk a Naphoz, hol töle távolabb. Télen az északi félgömb, a melyen mi lakunk, napközben áll; nyáron naptávolban. A mely körülmény telünket enyhébbé, nyarunkat mérsékeltebbé teszi. De ugyanezen körülmény a déli féltekén az ellenkező eredményre vezet. Naptávolban a tél kegyetlenebb, napközben a nyár égetőbb. A délafrikai hűvös őszben zuhogva öntik a felhők az esőt; a folyók s folyamok mélyre vájt medreikben megáradnak; később a fagy, a hó megdermeszt mindent. A nyári napközben az égető napsugár fölperzsel mindent. A folyók, melyek télvíz idején magasra dagadt áradatban hampölyögtek, jórészt kiszáradnak; szomszúság gyötör növényt, állatot, embert egyaránt! Csak a legnagyobb medrekben, az Oránzs és a Vál folyókban csörgedez némi sekély víz.

S e barátságtalan föld mégis igen becses terület; hisz a legnagyobb világhatalom veti érte mérlegbe minden erejét. Úgy látszik, már régen, ismeretlen ősidőkben is nagyon keresett és erősen megvédett föld volt ez a Dél-Afrika. Transzvál északi határától nem messze, a déli szélesség 20 foka alatt, sok kilométer terjedelemben titokzatos eredetű romok húzódnak a sivatagos területen. Hatalmas, faragott kövekből való falak, várszerű építmények, templomok, paloták romjai, pillérek alapkövei, fél-

Ma már »eltogyott a nóta« róla, kipusztult az eszményisége neki s elhagyták gyermekei ezt az egykor oly költőien szép világot. A Duna megvonta az életető elemet: a vért roppant testétől, mely mértföldeken feküdt végig s millió életnek volt ködibe, párázatba borult rejtelmes tanyája,

Határaival ölelkezett az ég s a láthatár messze távolában úszó fényes felhőrajok, mintha fekete vizéből siklottak volna föl az ibolyás kékség végtelen téreire.

földet hódítanak el a kapa-kasza számára azokból a még megmaradt vadászeldorádókból, ahol hajdanán a gázló és úszómadárságnak Közép-Európában előforduló csaknem összes fajai évszázadok hosszú során át élvezték a nyugalmas otthon háborítatlan gyönyöreit.

A Duna jobb-partján, átellenében a titeli fensík Titel felé terjeszkedő nyúlványainak ellapult martjaival, a szlapon hegyek liliputi domborodásokká törpülnek el

A LÁP.

Scultéy E. festménye.

Ki hitte volna, hogy ezt a roppant dágványt, mely egyes megszakításokkal Titeltől számos község területén át a Drávafokig terjeszté ki szinte végnélküli határait, valaha enyészetre adni, sőt létében megsemmisíteni képes legyen az oly gyakran csütörtököt mondó háromszögélös potencia!

És mégis, ma már ott állunk vele, hogy a mérőszalag lovagjai nap-nap mellett mindig több és több

s szemlátomást el is tognak egyszersmind. Majdnem a végső pontján ezeknek a lapos ormoknak áll egy rom, régi, szép és regényes idők visszamaradt tanujaként, melyet a szlávjakak *Szlankaménnek*, magyarul pedig *Zalánkemény*-nek neveznek.

Ennek a váromladéknak majdnem a szomszédságában szalad egymásnak Magyarország két fő folyó-

körü czellák, lakóházak maradványai, melyeknek eredetéről s rendeltetéséről sem felírás, sem hagyomány nem tud semmit. A fölfedező portugálok Szimbabie névvel illették e rejtelmes s ma egészen elhagyott romokat. Nagy hatalomnak emlékei kétségkívül s pedig oly időkből, midőn Dél-Afrikának ez a vidéke még nem volt ennyire sivatagos. A tudósok egy része azt hiszi, hogy a bibliai Szába királynője, Salamon király barátnéja országának emlékei ezek, a kitől Salamon a nagy jeruzsálemi templom építéséhez szükséges aranyat s drágaköveket szerzte.

Hát annyi bizonyos, hogy arany és drágakő ezen a vidéken van elegendő. 1867-ben fedezte fel egy búr az Oránzs folyó medrében az első gyémántot; de nem ismerte föl s a drágakő ideig-óráig csak gyermekjátékú szolgált. Amint a kő becse nyilvánvalóvá lett, láz szállta meg az embereket s a keresés megindult az Oránzs s a Vál folyó mentén. Legtöbbet a Bloemfontein-i kavicsbányákban találtak; azután Colesburg Kopjén, a hol egy év alatt tizezernél több szerencsevadász verődött össze s megvetette a sokat emlegetett Kimberley városnak alapját.

A gyémántbányászat évről-évre nagyobb eredményeket mutat. Oránzs állam 1895-ben kilencz millió márka értékű gyémántot bocsátott kereskedésbe; a Kapkolónia 1896-ban 3,500.000 karat gyémántot bányászott. Ép ily gazdagok az aranybányák. Transvál állam 1897-ben 233 millió márka, a Kapkolónia 1896-ban 171 millió márka értékű aranyat bányászott.

Drága és értékes föld a búrok földje. Dél-Afrikát a portugálok fedezték fel. Az első búr-települők, hollandi parasztok, 1601-ben költöztek oda s 1625-ben a mai Kap város helyén erősséget alapítottak. Anglia már a 18-ik század végén reávetette szemét e földre, melynek telepesei anyagilag fellendültek. 1806-ban el is foglalta s az 1814-iki párisi béke értelmében, hatalmában meg is tartotta. Az angol főséggel elégedetlen búrok, számszerint ötezer férfiú, kelet felé vonult és 1839-ben Port-Natál köztársaságnak vetették meg az alapját. Az angol nyomás innen is kizavarta őket s az Oránzs és Vál folyókon átkelve, Oránzs és Transvál név alatt két szabad államot szerveztek, melyeknek függetlenségét Anglia 1852 és 1854-ben elismerte. 1877-ben azonban Anglia szerződést szegve, Transvált bekebelezni törekedett, a mi a búrokat fegyveres ellentállásra kényszerítette. Ennek az lőn a következménye, hogy Nagy-Británia 1881-ben a búr államok függetlenségét újlag elismerte, de oly megszorítással, hogy a külügyek Anglia főhatósága alá tartoznak. A békét 1895-ben Jameson és Rhodes Cecil betörése zavarta meg, mely végezetül a most folyó búr-angol háborúhoz vezetett.

A búr férfi magas, erőteljes alak, barna arczából keménység és erős öntudat, szemeiből dacoz és kevélység beszél. A női nem ifjú korában szép, de a haladó évekkel szörnyen elhízik; a mit különben a búr ember szépségnek tart s a rengetegül kövér feleség a háznak nagy ékessége. A búrok csak kis részben földművelők; leg-

hatalmassága, a »szőke Tisza«, meg a »szép kék (!) Duna« vize testvéries ölekezésre — a Tisza egyszerűsége, hogy beléolvassza teljes önfeláldozással — miután végig csókolta volna bucsúzóul a szép haza határait — egész mindenségét a hatalmasabb, ám százféle tarka

vérrel szaturált, parvenü indigéna túltengett testébe.

Épen e helynél, vagyis indzselléri műkifejezés szerint: a »Duna és Tisza összeszögelesénél«, csinálta meg a mércsikéző tudomány azt a hatalmas sakkhúzást, melynek megcsodálni való eredményeként mértföldekre terjedő termőföld jutott (a titeli lép pusztulásával) a közgazdaság és nemzeti vagyonsodás számára.

Szóval, ez egyszer a »játssza« nem a vízi tyúk, kecskébékák jávára dőlt el — ám a vadász és halász nem nagy gyönyörűségére, kik az ősi állapotot óhajtották vissza inkább, mint a kasza-kapa

próza uralmát a görbe gémekek s illanó keszegnek e haladoklásában is még mindig szép és nagyszerű birodalmában.

De hát hiába!

A hollandi bagger halálkolompja beharangozott a híres madárelődorádóknak alaposan. Az egykori duzzadó életnek vége; megbénult a mozzanatok kifogyhatatlansága s a túlvilági zsongás elszenderült talán mindörökre. Azok a terpeszkedő nagy sárhalmok, miket a kubikos ember »puszi-gőzőse« hordott rakásra a vizek gátjául, sírhalmiává lettek a gyönyörű lápok megölt létének. És most a híres »bélá bara« (fehér mocsár), hazánknak ezen egykori specialitása, a honnét a Magyar Nemzeti Múzeum legszebb vízimadár példányai kerültek az ott élő kifogyhatatlan madársokadalomból, — arcukat cserélve, magára vonta a végmegsemmisülés vedlett takaróját.

Majdnem ekként áll a dolog a szomszédos lapvidékekkel is. A kovili mocsárok, a mosorini láp s végig a hegyaljai nagy vízteknőben egész Péterváradig terjeszkedő nádas vízország a nagy, a végső zülés tanyájává változott át immár. A kapanyeleket bátran faraghatja a földéhes kapzsiság! . . .

Az eszmény, úgy látszik, összecsapta itt már aranyos szárnyait . . . az emberek kukoriczáról, krumpliról szövik ábrándjaikat a csigahéjas göröngyök felett. Az új ige testté válni készül. Nap-nap mellett mindig több és több zátony tít fel magát az ősi dágványból, mindmegannyi meghódított terület a krumpli, meg a kukoricza számára . . . Búcsúztató nótákat furulyáz a szlavón hegyek alá szállt fuvalma és belekaczag a vadász fülébe: fuit! — fuit! . . .

Érzi ezt a vadjószág is; csipogva búcsúzkodnak az istenadták az ősi bölcsőtől.

Szomorúan integet a nád a magasba a szárnyas hadaknak, darunak, kócsagnak, jajongó madárseregek ezreinek, kik a hontalanság fájó érzetével csak belefu-

nagyobb részük ma is baromtenyésztő nomád és szállásaik messze el vannak szórva államaik határain túl a Kalahári pusztára és a matabálék földjére. A búr ház hosszú, földszintes épület; ablakai ritkán vannak betüvegezve; a szobák talaját földből, agyagból verik s hogy ez porrá szét ne máljék, vérrel kevert marhatrágyával kenik be. A mi azután nemcsak rengeteg büzt terjeszt, hanem tengernyi kellemetlen apró férgecskének a tenyésztő helye is. A bútorzat nagyon szerény. Néhány szék, asztal, a legszükségesebb főzőedény — ennyi az egész. A tisztaság ismeretlen fogalom; ruhástól, csizmástól fekszik ki-ki ágyába s a poloskák sokasága a nyugodt búr kedélyt mitsem háborítja.

A búr élete végtelenül egyhangú. Hajnalban fölkel; kiszív egy tucsat pipát s azután lomhán az udvarra megy s néhány harsány kiáltással jelzi fekete szolgálójának, hogy immár felébredt. Szamba veszi marháját, legelőre hajtja — s ezzel elvégezte napi teendőit. Épen ilyen a nők élete. Tizenkét órai alvás, tizenkét órai ülés, teaivás, tubákolás, bőrnadrágvarrás — ez a mindennapi foglalkozás. S mindez a legnagyobb csendben történik. Sem a búr férfinak, sem a nőnek nincs mondanivalója. Műveletlensége, tudatlansága, szellemi korlátoltsága teljes gondolatnélküliséget szül. Roppant távolságok által lévén a tanyák egymástól elválasztva, a búr soha senkivel sem érintkezik. A marhahajcsár, ki marháját megveszi, a vándorkereskedő, ki rossz portékáit drága pénzen nyakába sózza, egyedüli társasága és hírhordója. Ha ezek vala-

melyike nála megfordul, akkor a búr kíváncsisága határtalan s gyermekesen naiv a lehetetlenségig. Legkedvesebb újdonsága az, mely a lelkében égő angol-gyűlöletnek leginkább megfelel. Az angolok vereségeiről, megaláztatásáról szóló hír kimondhatatlanul boldoggá teszi őt. Naivsága sokszor igen mulatságos. A búr mindent saját szűk látókörével ítél meg. Az utazó Farinit egy búr kérdezte, látta-e már az angol királynőt? Igen. Hány szoba van házában? Száz. Hány darab marhája van? Ötven. Erre a jó búr hazugnak nevezi Farinit; hisz ötven marhának trágyája távolról sem elegendő száz szoba talajának bekenésére!

A Németalföldről hozott vallását a búr lelkiismeretesen megőrizte. Irni-olvasni mindenki tud s ebben az atya a gyermekek tanítómestere. De harmadfél évszázad óta el lévén szigetelve a világtól, szellemileg nemcsak nem haladott, hanem a benszülöttek ellen való küzdelmei s a nomád élet keménysége által kedélye, lelkülete határtalanul eldurvult. Különösen a feketékkel szemben. A búr reggel-este családjával együtt végzi a megszokott vallási ájtatosságot; a közös imán fekete szolgálói is részt vehetnek; de megkeresztelni őket nem engedi, nehogy hozzá hasonlókká váljanak. Egyszer-másszor a távoli templomba is elmegy; ha azonban egyik-másik fekete szolgálója arra a gondolatra vetemednék, hogy ő is templomba menjen, ritka az a búr, ki ezt a szemtelen feketét azonnal le ne löjje. A busman, a hottentot, a kaffer a búr előtt csak fekete barom, akit azonnal lelőhet, ha

rakodnak a kékségeség mezők titkaiba s lassanként elnyeli őket a káprázat mindörökké.

Valóban nincs messze már az az idő, midőn az utolsó hókafejű szárcsa is elviszi innét a fekete tollát jobb hazába, oda, a hol meg van még a »mélyárnyú vizek kékje« s a halszemű gém se sejtí meg oly könnyen a fenéken járó keszeg illanását, mint itten ma már, ahol immár tátogva pipál a halállat a fekete habarcsban s csak a »burigató« járja már a megkurtult vizekben halászó szerszámúl.

Természetesen az egyre tűnő, kevesbedő madár-élettel, mindig többet veszít a sorvataj mocsárvidék érdekessége s jelentőségéből is a vadász és ornitológus szemében, kivált ha a regényes és poetikus érzelmek rabja is egyszeremind — és melyik igaz vadász szívéből hiányzik ez érzés?! Mert keletkezhetnek-e lelki ihletések, ha a képzelet elhullatá színes virágait a tárgyaltalan való sivár térein!

Itt pedig — mint mondám, — az eszmény össze-csapta már fáradt szárnyait . . .

Czuczilista-nóta kezdi felverní a vidék csendjét s megugatja az érből felkapó vadkacsát a lompos paraszt kutya.

*

Ha összehasonlítjuk a végnapjait élő titelvidéki lápok jelenlegi vadállományát a még csak 8–10 évvel ezelőtt is itt duzzadó étellel, a fogyatékoság igazán meglepő arányokban tárul szemünk elé. És nemcsak hogy az egyedek számában tűnik fel roppant fogyatkozás, de a fajok száma is egyre fogyatékosabbá válik. Sok pár excellence lápi madárnak hire-hamva sincs már, vagy csak kivételesen, nagy ritkán bukkanik fel belőlük egy-két darab, így például a vadhattányból, gödényből stb. A fészkelési telepekre, gémfalukra nézve is ugyan-

bármí csekély ok van erre. A fekete iránt a búr száadokon át határozottan kegyetlen volt; kegyetlen ma is s a búr nemzet lelkiismeretét sok igazságtalanúl kiontott vér terheli.

Jó tulajdonsága a búrnak vendégszeretete. Bár-mikor kopogtat be hozzá idegen, ha nem is épen nagy szívesen, mert zordon természete erre alig képes, mégis eltogadja őt s tőle telhetőleg jól tartja. Ennek oka azonban tulajdonképen nem a vendéghez való vonzódás, hanem a megszólástól való félelem. Mert ettől fél a búr legjobban. Mindent ad szívesen; csak takarmányt nem. Ennek ő maga is szűkiben van legtöbbször. De ha az idegen tud a nyelvén jól beszélni, ha az angolokról jó híreket mond, akkor mindenét odaadja neki.

A búr önvédelmet az egész világ nagy rokonszen-vel kíséri. És joggal. Mert az ember legnagyobb földi kincséről, a szabadságról van szó a kincse vágyó világ-hatalommal szemben. E nagy és fontos körülménytől azonban eltekintve, a búr nemzetek függetlensége alig illeszthető be az ipar, a kereskedelem, a civilizáció mindent felölelő kereteibe. Pásztor nép, mely csekély néhány száz egyed kivételével, a három évszázad előtti kultúrfokon áll; mely teljes elzárttságban akart tovább is létezni — nem állhat meg a civilizált világ gyorsan haladó szellemi és anyagi áradata közepette!

De azért tisztelet a szabadság hőseinek!

ezen állapotok állnak fönn. A nagy kócsagnak például alig egy-néhány apró kolóniára szorító-kozó fészektelepe van csak már az egész mocsárvidéken.

Pedig micsoda bősége volt itt egykor ennek az ideális szépségű vadnak, bár igaz, hogy tanyáit — mint mindenütt, a hol nádasban s nem fán fészkelnek egyedei, igen nehezen lehetett feltalálni és megközelíteni még a kisebb vízjármű szabad járás-kelését is feletle akadályozó, elvadult, rendkívül szövevényes növényzet miatt. Mert e remek tollú szárnyas kotlóhelyei a roppant magas ősnádasnak oly áthatolhatlan rekettye, tövis, iszalag és egyéb gaz képezte sűrűségeiben voltak elrejtve (fészkenként ingó nádakra helyezve), hogy a legtöbb esetben csak beretvaéles nádvágó és dákos segélyével lehetett a közelükbe férkőzni, emberfeletti fáradtsággal keskeny ösvényeket vágva a szövevényes növényzetben, amelyeken azután nagy ügygyel-bajjal előre csúsztatható kis réjtjára lélekvesztőjét az ember. Némely esetben azonban csakis a posványt gázolva, rettenetes kínlódások között sikerült egyes fészkekhez eljutni, dagadtra csípve a szúnyogok millióitól s kiszípolyozva a piócák minden fogalmat meghaladó sokaságától, a mikhez még egyéb kellemetlenségek, sőt veszélyek is járultak, melyek összessége igaz meggyőződéssé érlelé az emberben ama tény kétségbevonhatatlan igazságát, hogy lelki megrázkódásban, vadászinger tekintetében megkapóbb mozzanatot csakis az őslápoknak sok tekintetben igazán rejtelmes világában való vadászat szolgálhat mindenkoron. Mert eltekintve a a terep és vad meglepő változatosságától, melyet nyújt, megdöbbentő komoly veszélyekkel is jár s ugyancsak próbára teszi a férfui higgadtság s rettenthetetlenség erényét. Én, ki életemnek javarészét a lápok hasonlíthatlan szépségű, örökké felejthetetlen világában töltöttem el, az igaz meggyőződés szavával adhatok ennek kifejezést.

És mégis, ha emlékezésem visszaszáll a multba, elfogja lelkemet a vágy: átélni, átélvezni, átküzdeni újra a kedves, itt-ott néha leverően súlyos mozzanatok, melyek oly kitörülhetlenül vésődtek emlékezetembe. Megszáll a mámor, belekáprázik a lelkembe a régi delej, mely vonz-vonz abba a titkos, örökké zajos, örökké nyüzsgő világba, amely immár nekem csak egy szép álom, káprázatos délibáb lelkem legkedvesebb tükörképei között . . .

A szlavóniai, szerbiai, ecsedi és titeli lápokon sok érdekes, a fönt érintett szituációknak nagyon is megfelelő kirándulásban volt részem, melyek az immár meglehetősen nagy időtávolság dacára is, megmaradtak emlékezetem közvetlenebb képei között. Ezek közül való az is, a melyet ez alkalommal elmondani akarok. Színhelye a titeli láp (bélá bárá = fehér mocsár), célja: ornithologiai exkurzió és vadászat.

Az idő úgy június vége felé járta, tehát épen abban az időtájban volt, a mikor szárnyaik szabadjára szoktak kerülni a fiakócsagok az itteni lápi fészkekből.

Már napok óta jártam, kutattam volt a mocsárt a vadász és madarász olthatatlan szenvedélyével, de legfőbb óhajom ellenére kócsagtanyára nem akadhattam. Egyébiránt pedig telt a madarász-napló, fogyott a patrón s gyült halomra a sok mindenféle madárbőr, melyeket vadászegényem közreműködésével kikészítve, az e célra magunkkal hozott ládába raktunk el.

Volt már sok mindenféle lápi madarunk, melyek

